

HEA RAAMATUGA:

Piibel on Heleni elus tähtsal kohal ja ta ärgitab rasketel hetkedel ka teisi selle poole pöörduma.

Helen Lokuta

ärgitab rahu leidmiseks jumalat otsima

Mitmel korral oma elus jumaliku abi kogenud metsosopran Helen Lokuta soovib, et inimesed ei läheks hädas abi otsima selgelt nägijate ja nõidadelt, vaid pöörduksid meile omasema kristluse poole. Tema ellu on tulnud tänu sellele palju positiivset.

DAGMAR REINOLT
FOTOD: DAISY LAPPARD

Nõukogude võimu tõttu on Eestis üks põlvkond inimesi kasvanud ilma usuta, sarnases valguses on nad kasvatatud ka oma lapsed. Sellega on Heleni (41) sõnul aga hävitatud väga suur osa meie kultuurist. Ehk seepärast otsivad inimesed hingetuge igalt poolt mujalt, näiteks esoteerikast? «Inimesed on segaduses, neil on igatsus leida jumal. Nad tahavad leida rahu enda sees, aga nad ei tea, kuidas. Hing ei saa kunagi vabaks, kuni me pole leidnud jumalat enda seest.»

Kristlus on kuulunud naise ellu sünnist saati. «Olen käinud püüpanevakoolis, piiblikoolides nii Eestis kui ka Rootsis. Olen olnud aktiivne koguduse liige, teinud pühapäevakooli raames laste- ja noortetööd,» sõnab rahvusopera Estonia töötav lauljanna. Loomulikult on Helen laulnud kristlikes koorides, mänginud viiulit ansamblites ja juhtinud ülistustööd. Kahjuks ei jõua ta praegu enam koguduses nii palju kaasa teha, kuna kontserdid ja etendused on sageli nädalavahe- tustel.

Ta on olnud baptistikoguduse liige 20 aastat. «Kui Tallinna tulin, hakkasin Valguse Tee vabakoguduse liikmeks. See ei kuulu baptistide

liitu, aga põhimõtted on samad,» sõnab Helen.

Kristlust tutvustasid talle vanemad. «Ema ja isa kohtusid Mustvee baptistide kirikus, kus nad ka laulatati.» Edasi viis tema vanemate elutee Tartusse Salemi baptistikogudusse, kus naine on käinud sünnist saadik.

«Usun, et pärast surma on igavene elu.»

Heleni pere pole jäänud puutumata ka nõukogudeaegsest kiusamisest. «Meie telefonikõnesid kuulati pealt, me kõik olime jälgimise all. Kontroll oli ka koolis, sest mina ei astunud ei pioneeriks ega oktoobrilapseks. Jõulude ajal kirikusse ei lubatud, aga käisime ikka.» Metsosopran meenutab, kuidas kooli õpetajad teda pidevalt välja kutsusid ja hoiatasid, et kui ta veel kirikus käib, tuleb tal tõsiseid pahandusi. Samuti oli keelatud teisi kirikusse kutsuda ja neile jumalast rääkida.

1990ndatel toimus aga Eestis kiriku taassünd, tuues kaasa hulga

noori, kes tundsid jumala järele igatsust. «See on väga tugev põlvkond,» nendib naine. «Praegu on nad pastori ja perekonnapead ning mul on selle üle suur rõõm.»

Hea mehe leiab piibllaaagrist
Kristlik meel ja usulised tõekspidamised on Heleni kodus au sees. «Tutvusin oma abikaasaga piibllaaagris. See oli imeline kohtumine, kus sama maailmavaatega kaks inimest kokku said. Pärast abiellumist kolisime Tallinna ja otsisime väga kaua oma kohta, oma kogudust. Valguse Tee vabakogudus sai meile südamelähedaseks. Oleme seal olnud kakskümmend aastat.»

Eestlased räägivad tihti, et nad on ateistid, ei usu millessegi. Teada on ka see, et paljud jumalasse mitteuskujad usuvad ju tegelikult mingisse suuremasse jõudu. «Iga inimene palub millegi või kellegi poole, sageli ei osata sellele lihtsalt nime anda. Abi otsitakse tihti just väljastpoolt inimvõimeid, seega usutakse midagi,» nendib ooperilaulja.

Tema sõnul toob tunnistus jumalasse uskumise kohta sageli kaasa ehmatus. «Ma ei suru seda teemat peale, aga kui küsitakse, olen valmis vastama,» sõnab ta.

Mõnele inimesele kõlab Heleni sõnul julgustavalt, kui ta neile